

?Una setmana que durarà anys

«Fa només una setmana i tot ha canviat a Catalunya. Nous actors com el Tsunami Democràtic o el Pícnic per la República s'han afegit a CDR, Òmnium, ANC i partits per tal de mobilitzar la gent» | «Ara que hem deixat la por enrere, hem de continuar sorprenent-los i tenint clar que ens intentaran aixafar, i només no podran fer-ho si hi som totes i tots»

Capçalera de la Marxa per la Llibertat al seu pas per Malla | Sara Blázquez

Fa només una setmana que el sistema judicial espanyol va fer pública la sentència del judici del Procés. Una sentència-venjança que intenta deixar clar que l'Estat espanyol mai no negociarà res, ni tan sols la rendició, amb els pobles i la gent que té sotmesos i a qui tracta com a no res. L'única opció que contempen davant de la dissidència, és aixafar-la, i aixafar-nos a nosaltres perquè a l'octubre de 2017 vam decidir fer un referèndum d'autodeterminació per decidir, tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, si volíem continuar sent part de l'Estat monàrquic espanyol o bé volíem crear una nova república catalana tan social com sigui possible.

Fa només una setmana i tot ha canviat a Catalunya. Nous actors com el Tsunami Democràtic o el Pícnic per la República s'han afegit a CDR, Òmnium, ANC i partits per tal de mobilitzar la gent. I aquesta ha respost d'una forma sorprenent: deixant clar que no permetran més humiliacions i que aquesta sentència no s'accepta ni s'acceptarà.

Per la banda de l'Estat, en una setmana, en manifestacions de molt divers tipus, la policia ha aconseguit un nou rècord de fer-nos mal. Les seves intervencions han provocat 600 persones ferides, n'han detingut 194 més en cinc nits seguides d'enfrontaments i han aconseguit el macabre rècord de treure quatre ulls amb trets disparats contra les persones. Per acabar el balanç, ara mateix tenim 28 presos polítics més a qui envio una forta abraçada solidària.

Durant una setmana, hem fet centenars de talls de carretera, centenars de barricades, manifestacions a tot arreu, hem cridat consignes i cantat cançons, i hem rebut solidaritat d'arreu del món però sobretot de la resta de Països Catalans i de la gent de la resta de l'Estat espanyol. Les marxes per la Llibertat han recorregut el país en unes caminades multitudinàries model d'organització per acabar en una vaga general d'ampli seguiment, convocada per la IAC i la I-CSC, a qui cal aplaudir per no haver dubtat quan ha calgut aturar el país.

I mentrestant, des del poder estatal només ens arriba l'odi del poder que vol fer creure al món que som violents mentre ell només ens aplica violència i ni una proposta de solució. Des de la Generalitat, la submissió és total i el conseller Buch s'aplica amb ganes a reprimir-nos tant com sap per tal de rebre un os dels seus amos de Madrid. Fa dos anys que callen i ara gairebé han fet el mateix: no res a banda d'indignar-se.

Què ens queda? Doncs el que sempre hem tingut i tenim, allò que mai no falla: el poble al carrer. I la seguretat absoluta que més que mai ens cal amnistia, justícia social i autodeterminació. Aconseguir-ho és feina nostra, de totes i tots, i no dels polítics que ja sabem com s'ho van fer després del 3 d'octubre.

Ara, cal ser als carrers més que mai, no aturar-nos i exigir la llibertat que no tenim però que és el nostre mínim. Ara que hem deixat la por enrere, hem de continuar sorprenent-los i tenint clar que ens intentaran aixafar, i només no podran fer-ho si hi som totes i tots. L'autodefensa és la base, la desobediència civil davant la seva violència el mètode i l'exercici de la noviolència la forma de construcció d'una societat on totes valgüem el mateix.